

7. СВОБОДА, НУЖДА, НАСИЛА.

Сынъ. А! вишь отче, вишь едно пиле! едно пиле!

От. Гдѣ го?

С. Ето азъ го държж: даде ми го готвачка та: о! колко се радвамъ съ него!

От. Та защо ти е?

С. Щж играж съ него.

От. Азъ мислж, че е по добрѣ, ако го освободяваше.

С. Та можж ли да му дамъ свободж? азъ немамъ свободж. — Азъ ми исвъркна сърдце то! Скоро на прозорци тѣ! Затвори ги Маріо, за да не излѣзи: о ле ле! о бѣга!

От. Видж го, какъ сѣди тамо сръща на покривъ а: радва се и весели се сирмашко то, защо получи пакъ свободж тж си.

С. Та нема е свободж тж тамъ, дѣто сѣди пиле то?

От. Не чедо, но пиле то сега може да хварчи, гдѣ-то ще, и то се зве свободж. А кога то го държеше въ рѣце тѣ си, неможеше да хвъркне дѣто щеше: защо то го държеше, и то се зве нуждъ или насилванье.

С. Но любезный отче, то хвракна, ако и да го държехъ въ рѣцѣ тѣ си.

От. Е, защо не го държеше яка та, за тва се отне и подири си свободж тж, защо то ѣж обыча повиче.

С. А защо ѣж обыча?

От. И ты, кое повиче обычашъ, да сѣдишь сѣкога затворенъ въ тазы кѣщж, и да не смѣеш нито да излѣзишь нито да престѣпишь вѣнъ, или да можишь да ходишь, гдѣ то искашь?

С. Да ходж, гдѣ то щж.

От. И пакъ що щеш по харно: да те сили нѣкой сѣкога да правишь нѣщо, на кое то не стизволяваш, или